

fuldstændigt og bedst udtrykt af den ærede Rigsdagsmand for Præsto Amts 1ste District (Hoffmeyer), der har opstillet en Scala, som er gennemført med en stor Consequents, og udarbejdet med en ganske særegen Omhyggelighed, hvilket jeg derimod ikke kan sige at være Tilfældet med det Forslag, som er stillet af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 1ste District (Wilkens), der aabenbart ikke har haft Tid til at udarbejde sin Scala saaledes, som nødvendigt er, naar den skal optages i et Lovbud. Han har nemlig opstillet Bestemmelser, som gjøre, at hans hele System styrter overende, og kun ved at tilføie en Anmærkning kommer han til at udjævne Forskjellighederne. Naar han saaledes siger, at den, som har f. Ex. over 1600 Rbd., kun skal have 20 pCt. i Pension, og at den, som har en Indtægt af imellem 12 og 1600 Rbd., skal have 25 pCt., saa synes Følgen deraf ligefrem at blive den, at den, som har 17—1800 Rbd. i Gage, faaer ikke mere i Pension end den, som har 1600 Rbd. i Gage, ja han vilde endog faae mindre i Pension, dersom ikke den Bestemmelse var føiet til: „Dog bliver Pensionen ingenstunde mindre, end den vilde være bleven af en ringere Gage med samme Tjenestetid.“ Der er derhos den Betydning, at, medens den ærede Rigsdagsmand vil gennemføre den Regel, at Procenterne skulle stige med Gagen, saa lader han dem først stige, derefter staae stille i et Par Aar, dernæst atter stige og derefter igjen staae stille, indtil det til Slutningen bliver saaledes, at, jo større Gagen er, desto større Pension faaer den Bedkommende, og det synes nu dog virkelig at være uhensigtsmæssigt at indbringe saadanne Standsninger, som tilmed ere temmelig vilkaarlige. Derimod indeholder den Scala, som er opstillet af den ærede Rigsdagsmand for Præsto Amts 1ste District (Hoffmeyer) ganske vist ikke denne Feil; den er, som jeg sagde, udarbejdet med megen Omhyggelighed, men med alt dette er den dog ikke udarbejdet med saadan Omhyggelighed, at der jo kunne fremkomme Inconsequenter, og jeg vil her blot anføre dette, for at vise, hvor vanskeligt det er at combinere saa forskjellige Systemer i en eneste Scala. Der er gjort den Bemærkning, at den er com-

pliceret; det er vistnok sandt, imidlertid maa jeg tilstaae, at den ikke er mere compliceret, end at man ret godt kan studere sig ind i den med et ikke alltfør stort Arbejde. Men det vil dog sees, at det vil være en Følge af den ærede Rigsdagsmands Forslag, at man med en mindre Gage kan faae en højere Pension end med den større for lige lang Tjenestetid. Han har vel været meget opmærksom paa de fulde Hundreder af Gagerne; han har passet paa, at den, som har 1400 Rbd. i Gage, efter lige lang Tjenestetid ikke faaer en større Pension end den, som har 15 eller 1600 Rbd., men han har ikke taget sig i Agt for, at der ogsaa gives Gager imellem 14 og 1500 Rbd., og som Følge heraf faaer f. Ex. en Embedsmand, som har 1,480 Rbd. i Gage, mere i Pension end den, som har 1500 Rbd., og det vil dog Enhver indsee er en Feil. Imidlertid er denne Feil ikke særdeles stor, og jeg troer ogsaa, at den vil kunne ændres, men min Hovedindvending saavel imod dette Forslag som mod den ærede første Kjøbenhavnske Rigsdagsmands (Wilkens) er efter min Overbeviisning den, at det Synspunkt er gjort gjældende, at Pensionen forholdsviis skal være større for den lavere Gage end for den højere, og det forekommer mig at være urigtigt, hvilket jeg skal tillade mig nærmere at motivere. Naar jeg gaaer ud fra Hensynet til Pensioneringen, saa giver man, og det erkendes jo vel fra alle Sider Pension til Embedsmændene, for at give dem en Betryggelse med Hensyn til den Tid, da de ikke længere kunne være Embedsmand, og i saa Henseende er det en Erstatning for den mindre Lønning. Nu er Spørgsmaalet: hvorledes skal man indrette denne Betryggelse hensigtsmæssigt? og jeg troer, at Alle ville være enige i at bevare dette derhen, at man skal indrette det paa den Maade, at Embedsmændene i Pensionen virkelig kunne finde saa stor en Erstatning som muligt for den mindre Gage, de faae. For at opnaae dette, søger man at bevirke, at Embedsmanden, naar han bliver affædiget, ikke skal blive nødt til at give Slip paa mere end nødvendigt af sine Livsformønheder. Altsaa deri bestaaer egentlig det Vanskelige for Embedsstanden i det Hele, det, som gjør Embedsløbebanen tillokkende, at man, naar